

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' εἶκοσιν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστόν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΑΡΜΟΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἑκάστου μηνός
καὶ εἶνα προκληρωτάαι δι' ἔν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.45
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμ. 11*

Ἐν Ἀθήναις, 29 Μαΐου 1904

Ἔτος 16*—Ἀριθ. 23

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΙΑΓΟΥΝ

(ΜΥΣΤΗΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η' (Συνέχεια)

Νέα καὶ εὐνόητος ἀγωνίη ἐκυρίευσεν τὸν Τζὼν Κάρπεντερ καὶ τοὺς συντρόφους του. Μήπως ὁ κυβερνήτης τοῦ «Ἐσσεξ» εἶχε διαταγὴν νὰ συλλάβῃ τὸν «Γοργόν» καὶ νὰ τον ὀδηγήσῃ εἰς τὴν Βαρβάδος, διὰ νὰ ὑποβάλῃ τὸ πλήρωμά του εἰς ἀνάκρισιν, ἢ ὅποια βεβκίως ἐλάμβανε πολὺ κκκκν ἔκκκκκν δι' αὐτούς; . . . Θὰ τοὺς ἀνεγνώριζαν, θὰ τοὺς ἐστελλαν ἐπίσω εἰς τὴν Ἀγγλίαν, καὶ τὴν φορὰν αὐτὴν δὲν θὰ ἐγλύτουν τὴν τιμωρίαν τῶν φοβερῶν των κακουργημάτων. . . Καὶ νὰ θῆτε! δὲν θὰ ἐπρόφθαιναν κἂν νὰ ἐκτελέσουν αὐτὸ ποῦ ἐσχεδίαζαν διὰ τὸ ταξεῖδι τῆς ἐπιστροφῆς! . . .

Ἡ τύχη ἔμως ἐξηκολούθησε νὰ τοὺς εὖνοῃ. Ὁ Χάρρης Μάρκελ δὲν ἔλαβε κἂν τὸν κόπον νὰ δώσῃ ἐξηγήσεις διὰ τὴν μαχαίριαν, διότι ὁ κ. Ὁράτιος Πάτερσον ἐν τῷ μεταξὺ εἶχεν ἀνακράξῃ σηκῶνων τὰ χεῖρα του ὑψηλά:

— Πῶς! ὁ ἀτυχῆς ἐκεῖνος ἐπείσε λοιπὸν ὑπὸ τὴν μαιφόνον οἰθήρον, πληγεὶς ὑπὸ κακούργου χειρός! . . . Καὶ τότε ὁ ὑποπλοίαρχος ἐσπυσε ν' ἀπαντήσῃ ὡς ἔπεται:

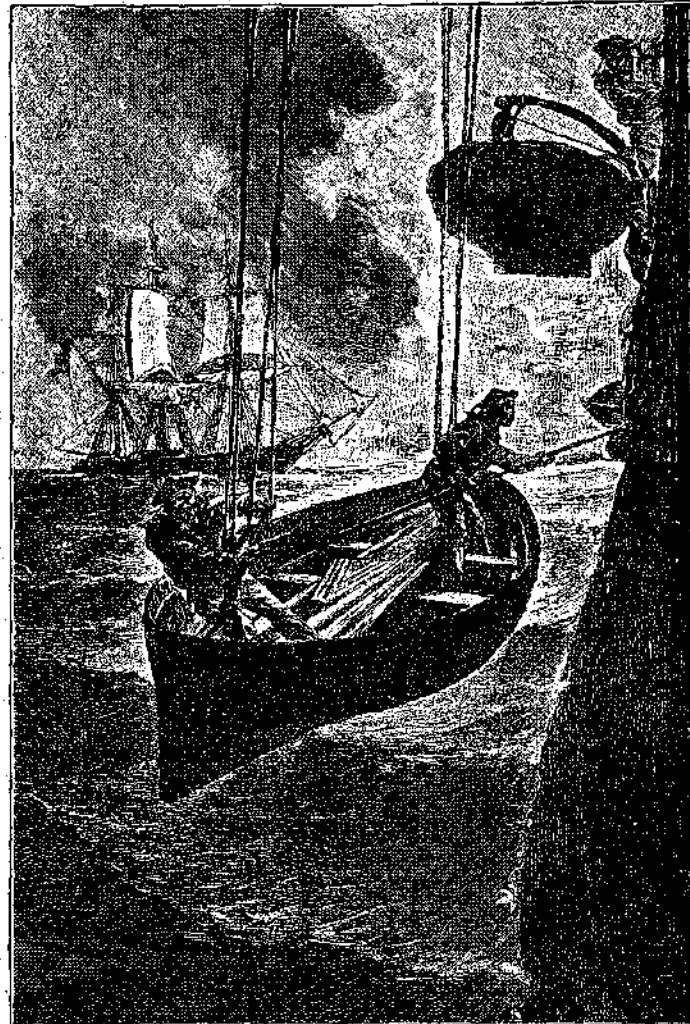
— Τὸ τηλεγράφημα ἔλεγεν, ὅτι ὁ ναύτης εἶχε φθάσῃ ὡς φαίνεται, ζωντανὰς εἰς τὴν παραλίαν, ὅπου εὐρίσκατο τότε μία συμμορία κακούργων ποὺ εἶχαν δραπέτευσῃ ἀπὸ τὴν φυλακὴν τῆς Κουίνσταουν. . . Ἐκεῖ, φαίνεται, ἐπεσον εἰς τὰ χεῖρα των, καὶ αὐτοὶ τον ἐμχαίρωσαν.

— Μὰ τότε, παρετήρησεν ὁ Ρογῆρος Χινσαδαίλ, θὰ ἴσων εἰ πειραταὶ τοῦ «Χάλιφαξ», ποῦ ἐδραπέτευσαν, ὅταν ἡμεῖς ἐφθάσαμεν εἰς τὴν Κουίνσταουν!

— Οἱ ἀλιτήριοι! ἀνέκραξεν ὁ Τωνῆς Ρενώ. Δὲν εἰξεύρετε ἂν

τοὺς ἐξανάπισαν, κύριε ὑποπλοίαρχε; — Κατὰ τὰς τελευταίας εἰδήσεις, δὲν εἶχεν εὔρεθῇ τὰ ἴχνη των ἀκόμα, ἀπῆντησεν ὁ ἀξιωματικὸς. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν εἶνε δυνατόν νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν Ἰρλνδίαν, ἐνωρίς ἢ ἄργά θὰ τοὺς συλλάβουν. . . — Ὁ Θεὸς νὰ δώτῃ, κύριε, ἐπρόσθεσεν ὁ Χάρρης Μάρκελ μετὰ τὸν ἥρεμον τόνον, τὸν ὅποιον διετήρησεν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους. Ὅταν ὁ Τζῶν Κάρπεντερ ἐπικνηλ-

θε πρὸς τὴν πρῶραν μετὰ τὸν Κόρτην, τοῦ εἶπε μετὰ σιγανὴν φωνήν: — Ἄνδρας μετὰ τὰ ὄλα του, ὁ καπετάνιος μας. . . — Ναί, ἀπήντησεν ὁ Κόρτης, καὶ ἄξιός νὰ πάμε μαζί του ἔπου του κατέθῃ νὰ μας ὀδηγήσῃ! . . . Οἱ ἀξιωματικοὶ διεβίβασαν εἰς τὸν κ. Πάτερσον καὶ τοὺς ἀριστεῖς τοὺς χαίρετισμούς τῆς κυρίας Σέιμουρ. Ἡ καλὴ αὐτὴ κυρία τοὺς ἐπέριμενε μετὰ μεγάλης χαρῆς, καὶ ἡ μόνη τῆς ἐπιθυμία ἦτο νὰ τοὺς κρατήσῃ, ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερο εἰς τὴν Βαρβάδος, ἂν κατῶρθοιαν νὰ μὴν ἀργοπορήσουν πολὺ εἰς τὰς ἄλλας Ἀντίλλας, ὅπου τοὺς ἐπέριμεναν ἀνυπομόνας οἱ συγγενεῖς των. Ὁ Ρογῆρος Χινσαδαίλ, ἐκ μέρους τῶν συμμαθητῶν του, ἀπῆντησε παρακάλεσας τοὺς ἀξιωματικούς νὰ διαβιβάσουν εἰς τὴν κυρίαν Σέιμουρ τὴν ἐκερσιν τῆς εὐγνωμοσύνης των δι' ἕνα ἕκαμεν ἢ κυρία αὐτὴ ὑπὲρ τῆς Ἀντιλιανῆς Σχολῆς. Καὶ κατόπιν ὁ κ. Πάτερσον ἔδωκε πέρας εἰς τὴν συνάντησιν, ἐκφανήσας ἐν ἑκ τῶν εὐφραδῶν καὶ συγκινητικῶν συνάμα λογιδρίων, τὰ ὅποια αὐτὸς μόνος ἐγνώριζε νὰ κάμνῃ καὶ εἰς τὸ τέλος τοῦ ὁποῦρου, ἀπὸ ἀπροσέξιν ὕπλωας ἀπρόσποτον δι' ἕνα τέτοιον ἀνθρώπον, ἀνεκάτωσε ἕνα

* Καθρόνη μία λέμβος τοῦ «Ἐσσεξ» . . . [Σελ. 170 σελ. α'.]

σίχον του Βιργιλίου με έναν άλλον του Οιδίου.

Οι αξιωματικοί, αφού απέχαιρέτησαν την κυβερνήτην και τους επιβάτας, προέπεμψθησαν από αυτούς εως την σκάλαν, και κατέβησαν εις την λέμβον των.

Αλλά πριν λύση αυτή: — Σκέπτομαι, πλοίαρχε Πάξτων, είπεν ο υποπλοίαρχος, ότι ο «Γοργός» θα εδράσεται αβρίον εις τον Άγιον Θωμάν, αφού δεν απέχη πλέον από εκεί παρά πέννητα μένον μίλια.

Αυτό κ' έγω φρονώ... απήντησεν ο Χάρης Μάρκελ.

— Δεικνόν θά προαναγγείλωμεν τον έρχομόν σας, μόλις εφθίωμεν εις την Βαρβάδος.

— Σας εύχαριστώ πολύ κύριε, και σας παρακαλώ να καθυποβάλετε τα σίδη μου εις τον κυβερνήτην του «Εσσεξ».

Η λέμβος απέμακρύνθη, και έντός λεπτού της ώρας διεπλευσε τή διάττημα τή όποσον έχωρις τή τρίστιον από τή εύθρομον.

Ο Χάρης Μάρκελ και οι επιβάται έχαιρέτησαν τότε τον κυβερνήτην του πολεμικού, ό οποίος έστίκατο επάνω εις την γέφυραν, και τους άντεχειρήσας.

Όταν ανέβρεμάσθη ή λέμβος, άντήχησαν όσείς सुरιγμαί, και τή «Εσσεξ» όλοταχώς κινούμενον διηυθύνθη προς τή νοτιοδυτικά. Μετά μίσην ώραν, δεν εφάνετο πλέον παρά ή καπνός του εις τον ορίζοντα.

Ο «Γοργός» άρ' έτέρου, εύθετίσας τήσ κεραίας του και τή κανιά του πρώμα πρώτω θεύτερα, μέ τήσ πρόποδας δεξιά, έβαλε πλώρη προς τον Άγιον Θωμάν. Ο Χάρης Μάρκελ και οι συνένοχοί του εχώνηπλιον άνκατήσθη όλην τήν γαλήνην και τήν άταρραξίαν των, έπειτα από ατήν τήν έπισκεψι των αξιωματικών του «Εσσεξ».

Όλος ό κόσμος τους ένδιμυεν εις τήν Γρλανδιάν, και αυτοί έταξείδευαν άτραπέστατα εις τήσ Αντίλλας!... Τό τελευταίον μέρος του διάπλου εφέτελεσθη υπό άρίστου όρους.

Ο καιρός ήτο θαυμασίος ή όμυλή πνοή των άληγών άνέμων έπιτρειπεν εις τον «Γοργόν» να έχη άνοικτά όλα τή κανιά του, και τήσ κουρτελάτσεσ του άκόμεν.

Ο κ. Οράτιος Πάττερσων είχε γίνησωστός θαλασσιός πλέον. Μόνον από τον έστενοχωρούσε κάπως τή παρκύλισμα ή τή σκιμπανίδισμα, όσάκις εκλέονισεν άποτέμω; τή σκάρος. Είχε μάστιστα κατρωθήσθ ή καταλαβή εκ νέου τήν θέσση του εις τή τραπέζην, και ν' άπκλαχθή από τή κουκιδισσι του κερκισιού, τή όποσον επέμενε να κρατή εις τή στόμα του.

— Έχετε δίκαιον, κύριε... τή έπανελάμυνην ό Κόρησ. Αυτό είνε ένα κ'

ένα, όταν τον πιάνη κανένα ή θάλασσα. — Αυτό φρονώ κ' έγω, φίλε μου, άπερίνετο ό κ. Πάττερσων, και αύτωχώς είμαι καλά ερωτασμένωσ με ατή τή άντιπελαγικά κουκούσια, χάρις εις τήν προνοητικήν κυρίαν Πάττερσων. Έβράδυσασι, και οι νεαροί μας θαλασσοπόροι ήρχισαν ν' άνοημονούνη. Δέν έβλεπαν τήν ώραν πότε να πατήσουν τή έδαφος των Αντίλλων.

Αλλως τε, όταν έπλησίαζαν εις τή άρχιπέλαγος, συχνά-πυχά διεσχιζαν τή θάλασσα; τή άτιμύλοια και τή ιστιοφόρα; άλλα έπήγγιζαν να έμβουν εις τον Μεξικανικόν κόλπον δια του κορσμού της Φλωρίδος, και άλλα εζήρχοντο από εκεί διευθυνόμενα προς τήσ λιμένεσ του καλκισι ήμισοκρίσιου. Και τί χάρα ποδ είχαν τή παιδιά, όταν έρωτάδλισταν έκείνη τή πλοία, όταν τή εφθασαν και άντεχειρήσθησαν με τήσ άγγλικήσ, γαλλικήσ, αμερικανικήσ και ισπανικήσ σημαίσ που συχνάζουνη περισσότερον εις έκείνη τή μέρη!

Πριν δύοσ, ό ήλιος, ό «Γοργός» έπλευσεν επάνω εις τήν δέκατον έβδομον παράλληλον, εις τή πλάτος ακριβώς όπου καίται ό «Άγιος Θωμάσ», από τήν όποσον δεν απέχη πλέον παρά είκοσι μίλια περίκου. Ο Χάρης Μάρκελ δεν ήθέλησεν να ριφώκινδυνεύη δια νυκτός μετά εις τήν λαθύρινθη των νηϊδών και σκουπέλων, ή όποδος περιγράφου τή άρχιπέλαγος, και κατά διαταγήν του, ή Τζων Κάρπινισερ έβαλε τήσ ναύτας να ελαττώσουν τήν ιστιοφόριαν.

Έμάζυσαν τήσ κούρτες, τήσ παπαφίλους, τή φλίσσι, τήν μπουζαν, και ό «Γοργός» έμεινε μόνον με τήσ δύο γάμπιεσ, τήν τρίγων και τήσ φλόκου, τήσ.

Η νύκτα έπέρασεν ήσυχη. Ο άνεμος είχε μετριάσθη, και τή ξημερώματ ή όρίων ήτο διαυγισάτος.

Κατά τήσ ενία ήκούθη μία κραυγή από τή διζυγον του μεγάλου ιστιού. Ο Τωνής Ρενώ εφώναξ με φαιδραν και βροντώδη φωνή: — Στεργιά στήν πλώρη δεξιά!... στεργιά!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'

ΑΓΙΟΣ ΘΩΜΑΣ ΚΑΙ ΑΓΙΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ

Ο «Άγιος Θωμάσ άνήκει εις τή σύμπλεγμα των Παρθένων Νήσων και είνε κτήσ τής Δανίκσ από τή έτους 1671. Εκεί είχε γεννηθή ή Νίλσ Χάρμπε, ή έκτος εις τήν σειράν από τήσ άριστείσ τής Αντιλιτικής Σχολήσ. Εκεί έμεινε ή αδελφός του, ό Χριστιανός Χάρμπε. Οι δύο αδελφοί είχαν άρκείτ ή χρόνια να ιδωθούνη. Φαντάζομε πλέον με τί άνοημονησιαν έπεριμεναν και οι δύο ν' άράξη ή «Γοργός» εις τήν λιμένα!

Ο Χριστιανός ήτο ένδεκα έτη με-

γαλείτερος από τήν Νίλσ. Άλλουσ συγγενείσ δεν είχαν εις τήν νήσον. Ο Χριστιανός εγκατασταθείσ μόνιμωσ εκεί, είχαν εξακολουθήσ τήσ έμπορικήσ εργασιήσ ενός προς μητρός θείου του, και εφημίζετο ως άνθρωπος συμπαθητικώτατος, πολύ άγαπητός και πολύ πλούσιος.

Όταν ό «Γοργός» εισέπλευσεν εις τήν κυκλικόν λιμένα του Άγιου Θωμά, τή όποσον ή εισοδος είνε έστραμμένη προς βορράν, και μόλις επόντισε τήν άγυρην τήν, ό Χριστιανός Χάρμπε έσπευσε ν' αναβή εις τή πλοία, και οι δύο αδελφοί έπεσαν ή ενος εις τήσ αγιάλασ του άλλου. Κατόπιν, αφού άντήλλαξε θερμότητασ χειραψίασ με τήν κ. Πάττερσων και τήσ συνταξείδιότασ του, ή έμπορος είπε: — Φίλοι μου, ελπίζω ότι θα δεχθήτε τήν φιλοξενίαν μου, όσον καιρόν μένετε εις τήν Άγιον Θωμάν. Πόσον θα σταθμεύη έδω ή «Γοργός»; — Τρείσ ήμέρες, απήντησεν ή Νίλσ Χάρμπε.

— Μόνον; — Τρείσ ακριβώς, Χριστιανέ, και λυπούμαι πολύ που δεν θα μείνω περισσότερον μαζί σου.

— Κύριε Χάρμπε, είπε τότε ή Μέντωρ, προθύμωσ δεχόμεθα τήν υποχρεωτικώτατην πρόσκλησιν σας θά είμεθα οι φίλοι και ξένοι ύμων, καθ' όλην τήν ένταξήν διμονήν μας, ήτις δυστυχώς δεν δύναται να παρταθή.

— Πραγματικώσ, κύριε Πάττερσων, έχετε όρισμένον δρομολόγιον.

— Όρισμένον υπό τής κυρίασ Σέυμουρ.

— Μήπως τήν γνωρίζετε, κύριε Χάρμπε;... ήρώτησεν ή Λουδοβίκος Κλωδιών.

— Όχι, απήντησεν ή έμπορος. άλλα συχνά άκούω τή όνομά τής, και εις τήσ Αντίλλασ είνε πολύ γνωστή δια τήν άνεξαντήλητον άγαθεργίαν της.

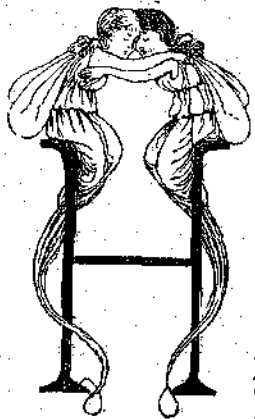
— Στεργίω δε τότε προς τήν Χάρην Μάρκελ; — Και σεις, πλοίαρχε Πάξτων, είπε, θα μου έπιτρέψετε να σας άπειθύνω, εξ όνόματοσ όλων των οικογενειών των νεαρώσ επιβάτων σας, τήσ έγκαρδίους εύχαριστίας μου δια τήσ φρονίδασ.

— Και είνε άξιος των εύχαριστιών σας ό πλοίαρχος μας, έσπευσε να προσθέσ ή κ. Πάττερσων. Αν και εταλαιπωρήθημεν από τήν θάλασσαν, έγω μάστιστα — φρικτόν είπειν! — περισσότερον από όλουσ, δέν να όμολογήσω ότι ή λαμπρός μας πλοίαρχος έκαμε πάλι τή δυνατόν δια να καταστήσ τήν διάπλον όσον τή δυνατόν εύχαριστον και άνκαυτικόν.

(Επεται συνέχεια)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Η ΜΟΪΡΑ ΚΑΙ Η ΘΕΛΗΣΙΣ

Άγαπητοί μου,

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ μου ανεκόνωσσε τήσ επιστολάσ μερικώσ φίλων τής, οι όποιοι σχολιάζουνη τήσ στίχουσ τήσ Πόλεμ, τήσ δημολογίαν τήσ τή 19ου φυλλάδιου: «Ο κότμασ είνε απέρχτοσ κ' έχει χιλιάδες στρατέσ κ' έμετ; είνε νηθήκαμε παρκοτική διαβάτες».

Εωσ έδω, και καλά. Καμμία άντιρρήσι και καμμία παρεξηγήσι. Παρακάτω: «Μή νομίζεσ πώσ μπορείσ μονάχοσ να διαλέξεσ, — τή όδρον πώσ θενά διεχί; τή στρατα πού θα τρέξεσ» Διατή τάχη; Διήτι, άπαντά ή ποιητής: «ή Μοΐρα πού δεν τήν ψηφάσ, έκείνη θα σε δάχη, — κ' ό,τι κ' αν κάμης δεν μπορείσ να στρέψησ πίσω πάλι.» Α! σταθήτε! Απο έδω αρχίζουνη αι άντιρρήσι και... ή παρεξηγήσι.

— Πώς; έρωτώνη οι φίλοι μας. Η Μοΐρα λοιπόν θα με βάλη εις τήν όδρον μου, τήν καλήν ή τήν κακήν, και ό,τι να κάμω, έγω δεν είμπορώ να εζέλθω; Δεν είνε λοιπόν εις τή χέρι μου να διαλέξω όδρον; Δεν εχρητάται από τήν θέλησιν μου να γίνω καλός ή κακός; Πώς άλλην φοράν ή Ηρακλήσ μεταξύ Άρετήσ και Κακίεσ, έπροτίμησ τήν Άρετήν; Δεν είμπορώ κ' έγω να έχω θέλησιν, όπως ή Ηρακλήσ; Η μήπως τή πάντα εχρητάται από τήν Μοΐραν; Αλλά τότε πρέπει να σταυρώσω τή χέρι μου και να ήσυχάσω. Αν ή Μοΐρα μου θέλη να είμαι άμελής, είνε περιττόν να βιάσω τήν έαυτόν μου και να μελετήσω. Αν ή Μοΐρα μου θέλη να είμαι άνοητός, είνε μάταιον να γίνω νηθήσ, ή να γίνω νηθήσ κατά τήν έλαττωματικήν μου. Αν ή Μοΐρα μου είνε να γίνω κακούργος, ό,τι και να κάμω, εις τήσ φυλακήσ θα καταλήξω. Και αν ή Μοΐρα μου είνε να γίνω μέγας και ένδοξος, άσ κοιμηθώ ή σπυχοσ, διότι θα εζυπνήσω φροτωμένωσ άξιώματ και παράτημα. — Πρώ τής Μοΐρασ ή Θέλησις εκμηδανίζεται. Ας κάμω λοιπόν κατά τήσ όρέξεισ μου, άσ κάμω ό,τι μ' εύχαριστέ περισσότερον, ή καλλίτερα άσ μή κάμω τή όποσ, και... ό,τι είπεν ή Μοΐρα θα γίνη.

Αυτή τή ώραία συμπεράσματ ενόμισαν μερικοί φίλοι μας, ότι εζυγονται από τήσ στίχουσ τήσ κ. Πόλεμ. Και φυσί-

να άνεστατώθησεν, έθρυθήθησεν, διεμαρτυρήθησεν και ήπόρησεν; πάρα πολύ, πώσ ή Διάπλασις δημοσιεύησ πράγματ εκ διαμέτρου άντίθετα προς έκείνη, τή όποια δδασκώται εις τή σχολείον! Και εις τήν άμφιβολίαν των, ήρχισαν να έρωτώνη: Τήν Διάπλασιν να πιστεύωμεν ή τήν διδάσκαλόν μας; Τήν Εσσοφάντα ή τήν κ. Πόλεμην;

Και τήσ δύοσ, άγαπητοί μου, και τήσ δύοσ Δότι και οι δύο τή ίδια πράγματ διδάσκουνη. Οι στίχοι τήσ Πόλεμ δεν είνε διόλου άντίθετοι προς τή άνεκδοτήν του Εσσοφάντουσ περί Ηρακλήουσ. Άλλο πράγματ τή έντ, άλλο πράγματ τή άλλο. Σας έκαμε δε να τα συζητήσσε μετ παρεξηγήσι, έκείνη τήν όποιαν σας υπέδειξε προχθές και ή Διάπλασις: Ενωμίσαστε δηλαδή, ότι πρόκειται και πάλιν περί Κακίεσ και Άρετήσ; ένφ άπλοούστατα έπρόκειτο τήρα περί Εύτυχίασ και Δυστυχίασ.

Όταν θέλω, είμαι κακός» όταν θέλω, είμαι καλός. Άρκεί ή θέλησις μου δια να μεταβάλη τή έλαττωματάν μου εις προτερήματ.

Αν είμαι άμελής, εις τή χέρι μου είνε να γίνω έπιμελής; αν είμαι άνοητός, είμπορώ εζαίρετα να γίνω φιλόπονος; και όταν θέλω, είμπορώ έπίσης να είμαι μαλακός και όχι τραχύς, άνεξίκακος και όχι φιλέδικος, άγαθός και όχι μοχθηρός, δίκαιος και όχι άδικος, ένάρτεος και όχι φαύλος, τίμιος και όχι άτιμος.

Ενας ποιητής θά ήμπορούσε να παραβάλη τήν κακίαν και τήν άρετήν με δύο όδρουσ; Αλλ' είνε άπολύτως εις τήν έξουσίαν τή Ηρακλήουσ, — και τήσ ανθρώπου, — να ακολουθήσ τή ένα ή τήν άλλον. Άρκεί ή άνθρώπουσ να είνε ύγιής. Διότι μόνον όταν γ νηθήσ κανείσ φρενολαθής, άνεόρροπος, διεστραμμένος, — δηλαδή με παθολογικόν όργανισμόν, — τότε μόνον λέγουνη, είμπορεί να γίνη καλός χωρίσ να τή θέλη, ή τουλάχιστον χωρίσ να είνε υπέοθυνοσ.

Αλλ' έκτός τήσ όδρουσ τής Κακίεσ και τήσ όδρουσ τής Άρετήσ, υπάρχουν και άλλοι χιλιοσ όδρουσ Εύτυχίεσ και Δυστυχίεσ. Έδω ή Θέλησις δεν διατηρεί όλην τήσ τήν ισχύον. Διότι έπεμβαίνει ή Μοΐρα. Και τί είνε ατή ή Μοΐρα; Γυναικα, άγγελος, θεότησ, δύναμις; Τίποτε. Όταν λέγωμεν «Μοΐρα» φηναζόμεθα βέβαια μίση γυναικα υπερφυσιικήν, διότι είμεθα άκόμεν ποτισμένοι από τήσ προλήφις των κλαϊών θρησκειών. Αλλ' ή κρίσις μής λέγει ότι τέτοιον όν δεν ύπαρχη πραγματικώσ. Και με τήν λέξιν Μοΐρα, — Τύχη, Είμαρμένη, κτλ. — έννοούμεν τή στυλοσ των έξωτερικώσ περιστάσεσ, αι όποιασ κανονίζουνη τή ζωην έκαστου άνθρώπου, άνεξαρτήτως τής θέλησεσ του. Υπό μίαν έσοφίαν λοιπόν ή Μοΐρα είνε τή άντίθετον τής Θέλησεσ.

Όλοι θέλομεν να είμεθα εύτυχείσ. Αλλά τούτο δεν εχρητάται μόνον από τήν θέλησιν μας. Πρέπει να συντρέξουνη και αι έξωτερικάσ περιστάσει, κατά των όπωσ, όταν είνε δυσμενείσ, δεν είμπορούμεν πάντοτε νάντιδράσωμεν. Εύτυχία είνε να έχωμεν τήσ γονείσ μας όσω τή δυνατόν περισσότερον; Αλλ' όταν τήσ χάσωμεν από τήν παιδικήν μας άκόμεν ήλικίαν, — όπως συμβαίνει συχνά, — τί είμπορούμεν να κάμωμεν; Εύτυχία είνε να γεννηθώμεν πλούσιον, ένδοξο, ισχυρόν, ώραίο, εύρωστο, άρτιμελετέ; Αλλ' αν γεννηθώμεν πτωχό, ταπεινό, άσχημο, ασθενικό, άνάπηρο;

Εύτυχία είνε να ποκτήσωμεν καλά τέκνα, και να τα μεγαλώσωμεν και να τα χαρούμεν; Αλλ' αν δεν άποκτήσωμεν ή τή χάσωμεν ένωρις; Εύτυχία είνε εν γένει να είμπορούμεν να ζώμεν ήσυχοί, χωρίσ λύπασ και χωρίσ μερίμνας σκληρήσ; Αλλ' όταν αι περιστάσεισ μας είνε τούταυται, ώστε να καθίστουνη τή ζωην μας μαρτύριον;

Είμπορεί κανείσ να είνε ένάρτεος αλλά και δυστυχής, ή τουλάχιστον δυστυχετέρος από άλλον, όχι τόσο ένάρτεον όσον αυτός. Είς τούταυται περιστάσει, — δηλαδή περιστάσει δυσμενείσ, κακοτυχίεσ, εναντίον των όποιαν ή Θέλησις δεν ενεργεί, — όρείλει κανείσ να εχκαρτερή και νάντλη τήν εύτυχίαν από μέσθ του, από τήν ψυχήν του, από τήν συνείδησιν του, από τήν συναίσθησιν ότι έπληροί τή καθήκον του, ότι ακολουθεί τήν όδρον εις τήν όποιαν τή έβαλεν ή Μοΐρα, ά γά γ ύσ εως. Υπάρχουνη όδρουσ δυστυχίεσ, από τήσ όποιασ ή Θέλησις κάποτε είνε ικανή να μας βγάλη. Αλλ' ύπάρχουνη και όδρουσ τίσοσ δυστυχίεσ, από τήσ όποιασ μόνη ή Μοΐρα πάλιν θα ήτο ικανή να μας λυτρώσ. Και εις αυτούσ τήσ όδρουσ προπάντων χρειάζεται ή εχκαρτέρησι.

Εντούτοι; ή προσπάθεια τής βελτιώσεωσ δεν αποκλείεται ποτέ, εις οιονδήποτε όδρον και αν εβρήθη κανείσ. Μάσ τή λέγει και ή ποιητής εις τήν συνέσιαν τήσ ποιηματόσ του, ή όποια εζήγει τελείωσ τήν ιδέαν του και αίρει πάσαν άμφιβολίαν και παρεξηγήσιν: «Αν έχη άγκυθια ό όδρουσ σου, προσπάθησε να μάθησ, — πώσ είμπορείσ λιγώτερο σ' αυτόν να κακοπάθησ... Κ' έχε κανόνα τής ζωής και νόμον ιδιόν σου: — ζητώντας τή καλλίτερα νάρκησι στή παρόντα.»

Αλλά... με τί όμοιοκαταλητεί τή «παρόντα;» Α! μή λησμονήτε, ότι οι στίχοι αυτοί τή Πόλεμ είνε άποσπατμένοι από ένα δράμα του. Εκεί ή σοφός αλλικός Άρεθις απαγγέλλει δια αυτά τή ρητά. — τή όποια εδημύσεισε τμηματικώσ ή Διάπλασις, — και μόλις

τελείονται, ο Βασιλεύς, ένθουσιασμένος, ανακράζει: «Άρεθα! είσαι σοφώτερος και από τον Σολομώντα.»

Θά όμολογήσετε, ότι ή αναζώνησις είνε δικαία, και ότι ο Άρεθας είνε σόφος, εις τον όποιον είμφοριτε να έχατε κάθε έμπιστοσύνην. Καί μάλιστα, χωρίς να χαλάσετε την όμοιοκαταληξίαν, είμφοριτε να προσθέσατε: «Άρεθα, λες τα ίδια και... με τον Σενοφώντα!»

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΟΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΠΟΘΟΙ ΤΟΥ ΠΙΠΗ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ε΄.

Κράκ! Μπλόμ! Κάτι ξεσχίζεται, και ύστερα κάτι κάνει βουτιά μέσα στο νερό.

— Κοάξ! κοάξ! κοάξ! φωνάζουν τα βατραχάκια, τρομαγμένα ροδερά.

— Βρρρρρ! κάνουν και φεύγουν τα ψαράκια που τα έκοψε μία τρομάρα, μά τί τρομάρα!

— Άμτσι! χά, χού, πρού! φτού!

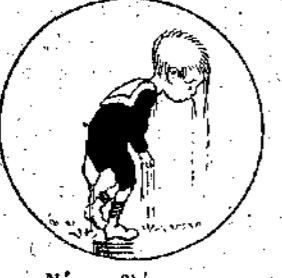
Φεύγουν τα ψαράκια... κάνει και ο Πίπη, που καταπίνει νερό από το στόμα, από τη μάτη, από τ' αυτιά, από τα μύτια...

Έγινε και ο τρίτος πόθος του Πίπη μας. Έλαμε όπως βλέπετε βουτιά καταμεσής στο ποταμάκι. Εύτυχώς το νερό δεν είνε πολύ βαθύ εκεί. Μά, αν δεν έχει πολύ νερό το ποταμάκι, έχει όμως λάσπη και με το παραπάνω. Ο καιμμένος ο Μουρμιούρας βλέπει και παθαίνει ως που να έβγῃ από εκείνο το λάσπενρο. Νά τον βλέπατε, άμα ανέβῃ στην άκρη του ποταμού!

Ήτανε, — ό, τι φαντασθήτε! Μόνον σαν παιδί, που του έκαμε ή νεράδα όλα τα θελήματα, δεν ήτανε.

Το φράϊδ του παντελονάκι είνε σχισμένο, το άσπρο σαβρακάκι του δίν είνε πια άσπρο, και τα στεγνά και καθαρά ρούχα του δεν είνε πια ούτε στεγνά ούτε καθαρά.

Άν την έδλεπε τουλάχιστον την νε-

ράϊδά του! Μά, τίποτε! ούτε νεράϊδ, ούτε νεραϊδοπούλα!

Έξαρχα, ο κύριος Πίπης βάζει μία φωνή, μά τί φωνή! Και μένει με το στόμα ανοιχτό, μία τιθαμή ανοιχτό από τή σαστιμάρα του...

(Έπειτα συνέχεια).

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Ο ΘΕΙΟΣ ΣΤΟΝ ΑΕΡΑ

Α΄.

— Άννα μου!

— Τί τρέχει, Φρόσω μου;

— Θυμάσαι, καιμένη Άννα, εκείνο το κερτίσι που είδαμε με το μονόξυλο, χθές το απόγευμα; Τί ώραϊά που πήγαίνε!

— Άν το θυμούμαι! Όλη νύκτα το έδλεπα στον ύπνο μου... Πώς ήθελα να είχαμε κ' έμεϊς μία ώραϊα βαρκούλα, και να τραβούσαμες μόνες μας κουτί!

— Ού ήταν ώραϊα διασκεδάζεις...

— Καί έπειτα, έπρίστεισεν ή Άννα, είνε και λαμπρά γυμναστική. Η κοπηλασία δυναμώνει όλα τα μέλη του σώματος, — έτσι λένε και τα βιβλία.

— Τι κρέμα, όμως! το είπα μία φορά στη μητέρα να μου αγοράση μία βαρκούλα, και, ζεύρεις τί μου απήντησε;

— Τι, Φρόσω; πώς χρειάζονται πολλά χρήματα;

— Όχι, καιμένη!... Είπα: «Κύτταξε το αγορονόρισο, που θέλει να γίνῃ και βαρκάρισσα! Δέν σου φθάνει το ποδήλατο, παρά θέλεις και βάρκα; Άν πειγής;»

— Δέν πνίγομαι, τής απήντησα εγώ. Πώς δέν πέρνω από το ποδήλατο;

— Μά, με το ποδήλατο, είσαι συνειθισμένη!

— Έτσι; θά συνειθίσω και με τη βάρκα...

«Του κάκου, όμως, όλα μου τα παρακάλια...»

— Μία ιδέα! διέκοψε τότε ή Άννα. Δέν το λέμε του θεϊου Παντελή; Ο θεϊος μάς άγαπά πολύ, και άμα είνε στα καλά του, τον κάνομε ό,τι θέλομε; άμα όμως είνε στα φεγγάρια του...

— Πρώτης τρέξω ιδέα! έφώναξε ή Φρόσω.

Και οι δύο πονηρές, με χάχαν και πεδημάτα έτρεξαν μέσα στο σπίτι να εύρουν τον θεϊον.

Ο θεϊος Παντελής ήτο άλλοτε βαμβακέμπορος εις την Αίγυπτον, όπου απέκτησε μεγάλην περιουσίαν, και τώρα ζευκουράζεται και καλοπερνά με τα εισοδήματά του. Είνε παχύς και κόκκινος, κοιλαράς και καλοφραγός, και λαμπρός άνθρωπος, από την κορφήν τής φαλάκρας του έως την άκραν τής ποδά-

γρας του. — όπως του λέγει ένας φίλος του που άγαπά τ' άστεια. Έχει άσπρες φαβορίτες, φορεϊ χροσά γυαλιά και ψηλό καπέλλο, και μοιάζει περισσότερο σαν γιατρός, παρά σαν απόστρατος μεγαλοβαμβακέμπορος όπως αυτοτιτλοφορεϊται. Έχει εις το Φάληρον ένα θαυμασίον σπίτι, σαν παλατάκι, με κήπον και αγάλματα, και στέρνες και συντριβάνια.

Έχει ένα άγόρι, τον Άνδρέα, έχει και δύο άνεφίδες, που μένουν μαζί του, κατά τας διακοπάς: την μία μελαχροινή, σαν τους αιγυπτιακούς χουρμάδες, την Άννα, την άλλη ξανθή, σαν αιγυπτιακή λίρχ, την Φρόσω. Έτσι τας λέγει, διαν είνε στα καλά του.

Λοιπόν ο θεϊος Παντελής είνε καλός, κάλλιστος! Άλλά το στομάχι του είνε έλεινόν.

— Αύτά κάμνει ή Αίγυπτος και το εμπόριον, λέγει ένβοτε. Παράδες, άλλα και στομάχι.

Όταν τον πιάνῃ το στομάχι του, δεν είνε να τον πλησιάσης. Φωνάζει τότε τους άνδρας ακουτο-Φελλάγους — και αυτό είνε όδρος — και τα κορίτσια ατρελλο-Άγγλίδες — και αυτό είνε άστειόν του θεϊου χωρίς έννοϊαν. Και τότε, μένον ή γριά του υπηρέτρια, ή κυρά-Σταυρούλα, είνε άγγελος, δίδει του κάμνει καταπλάσματα και του βράζει μαλακτικά.

Λοιπόν ή Φρόσω και ή Άννα είχαν το άτύχημα να καθυποβάλουν την αίτησίν των εις τόν θεϊον την ώρα που είχε μια κακοστομαχία, από εκείνες! Δι' αυτόν τον λόγον, χωρίς να τες άκούσῃ έως το τέλος ο θεϊος Παντελής, έβαλε τες φωνές:

— Τα κορίτσια δέν πάνε με τη βάρκα! τα κορίτσια δέν είνε άγόρια! είσθε άδιάντραπες, σαν τρελλο-Άγγλίδες!

Και έπρόσθεσε:

— Βάρκα έλέετε, ε;... Άμα με κάνετε και περπατήσω επάνω στον άέρ, τότε θά σας πάρω βάρκα!

Ο θεϊος Παντελής, όταν ήθελε να ειπῃ ότι ένα πράγμα είνε άδύνατον, έτσι μιλούσε.

Φεύγουν ή Άννα και ή Φρόσω, με σκυμμένα τα κεφάλια, κατακόκκινες και αι δύο, διότι ο θεϊος τες είπε «τρελλο-Άγγλίδες!»

Έξαρχα η ξανθή Φρόσω σηκώνει το κεφάλι! πονηρό χαμόγελο φωτίζει το προσωπάκι της ψθυρίζει μερικά λογάρια εις το αυτί τής Άννας, ένῶ με το δάκτυλο τής δείχνει το ποδήλατο του Άνδρέα, που είνε άκρυμμένο εις το άγαλμα μίος αρχαίας θεάς. Η Άννα άκούει σοβαρά θαρρείς τως κάμνουν συνωμοσίαν. Και πραγματικώς, το τέλος τής διμιλίας των είνε:

— Αδριο, λοιπόν!

— Πρόσθεξε όμως, Φρόσω μου, μήν

τύχη, και τής τίποτε του Άνδρέα;

— Τρελλή είσαι, Άννα; Από πότε λέγει ο κόσμος τα μυστικά του στα άγόρια;

Β΄.

Την άλλην ήμέραν το πρωϊ, ο θεϊος Παντελής, αφού έπρογ υμάτισεν έλαφρά με αυγά, καφέ με γάλα, φέτες φραντζόλος ψημένες στη φωτιά και βουτυρωμένες, κρέσ ψητό και μπαμπούνια της σάρας, — μικρά πράγματα, ως βλέπετε! — κατέθηκε στον κήπον, διά να κάμῃ όρεξιν έως το μεσημέρι. Η Άννα και ή Φρόσω εύρίσκονται εκεί... κατά τύχη! έπισας και το ποδήλατον.

— Καλημέρα, θεϊε Παντελή! πως είσθε;

— Θεϊε Παντελή, ξέρ-τε τί έσυλλογίσθηκα απόψε την ώρα που... κοιμήμουν;

— Τι πράγμα;

— Σας έσυλλογιζόμουν, και είπα πως δεν είνε άσχημο να κάμνιτε και λίγη γυμναστική. Θά σας ώφελοΰσε πολύ...

— Μά τί είδους γυμναστική μ'πορώ να κάμω εγώ, γέρος άνθρωπος, καρδούλά μου;

— Ποδήλατο, θεϊε Παντελή.

Ο θεϊος Παντελής παρ' άλλον να πέση κάτω από την έκπληξιν.

— Ποδήλατο, κονιέσσα μου! μά αυτό είνε άδύνατον. Και ύστερα, τί υπόληψη όχη σε μένα ο κόσμος; Τι θά πούν οι Άθηναίοι και οι Πειραιώτες και τα δύο Φάληρα; άμα ίδούν να πηγαίνω ποδήλατο, εγώ, ο Παντελής Κασιτρόπουλος, πρώην μεγαλοβαμβακέπορος, με το άσπρο μου το γελέκο, με το ψηλό καπέλλο μου, και τα χρυσά γυαλιά μου...

— Θά πούνε ό,τι λένε άμα βλέπουν τον κύριον Εύλογιάδην, πρώην όκουργόν, και τέν άλλον τόν συνταγματάρχην που φορεϊ και τή στολή του, διαν πηγαίνῃ ποδήλατο, και τον Γάλλο καθηγητή που κάθεται δίπλα μας και άνεβοκατεβαίνει κάθε μέρα εις τας Άθήνας με το ποδήλατο...

Ο θεϊος Παντελής αρχίζει να κλωνίζεται.

— Ναι, μά γιζ να πηγαίνω με το ποδήλατο, πρέπει πρώτα να μάθω. Κ' εδῶ, που ναύρω δάσκαλο; Αύτός ο κουτο-Φελλάχακος ο Άνδρέας είνε παρ πολύ δυνήρως...

— Καλέ, και δέν σας μαθαίνομε εμεις, θεϊε; Δέν τον έχομε ανάγκη! Το ποδήλατό του μονάχα... να το, κι ελως!

— Μά...

— Δέν έχει μά και ξεμά' εμπρός, θεϊε Παντελή, άνεβάτε στη σελλα!

Τον εκατάφερν αι κατεργάρες' και ο θεϊος, σκαρφαλωμένος επάνω στο πο-

δήλατο του Άνδρέα, αρχίζει το πρώτον μάθημα τής ισορροπίας; με δακκάλες την Άνναν και την Φρόσω.

Είς την αρχην τή πράγματα δεν πηγαίνουν και τόσο καλά. Ο θεϊος Παντελής χάνει διαρκώς το κέντρον τής βαρύτητός του, αν και είνε ή βεβύτης προσωποποιημένη σφίγγει το τιμόνι, και τρέμουν τα χέρια του τόσο πολύ, ώστε ή ρόδα κάμνει επικίνδυνα ζίγι-ζάγι φεύγουν τα πόδια του από τες σάλας, τα γόνατά του κτυπούν εις το πλαίσιον και, αν δεν ήσαν αι δύο σωματοφυλακίνες του, θά έμετρούσε με την πλάτη του το πλαίσιο του δρόμου Έν τῶ μεταξύ είχε φθάση κ' εκείνος ο μάγκας ο Άνδρέας, ο όποιος βλέπει το θέμα και αρχίζει και γέλια άπεριγράπτα...

Άλλά, σιγά-σιγά, όλα διορθώνονται; ο θεϊος Παντελής άκούει τί του λέγει ή Άννα και μαθαίνει ότι πρέπει πάντοτε να στρέφῃ προς το μέρος όπου κινδυνεύει να πέσῃ, ότι πρέπει να κυττάζῃ κατ' εϋθείαν εμπρός; ότι δεν πρέπει να κορδώνεται άλύγιστος σαν στύλος, άλλα να λυγῃ τῆ μέση του, και άλλα έξαιρετα διδάγματα, τα όποια ο μαθητής θέτει εις εφαρμογήν. Και είνε τόσο καλός μαθητής ο καιμμένος ο θεϊος, ώστε πρην περσῃ μία ώρα, αι δύο δασκάλες του άφίνουν το τιμόνι, και ο θεϊος Παντελής κάμνει καμμία δεκαριά μέτρα ολομόνηχος, προς άπειρον θαυμασμόν του Άνδρέα που χάραι και φωνάζει:

— Ά! ά!

Κατεβαίνει από το ποδήλατο ο θεϊος Παντελής, και είνε κατακόκκινος σαν μεγάλο κοκκινόγυλι! το πρώτωπό του στάζει σαν το τρυπητό τής ποτιστήρας, άλλα και λάμπει από την ευχαριστήσιν του.

Τότε, ή ξανθή Φρόσω προχωρεϊ και του λέγει γλυκά-γλυκά:

— Τώρα, θεϊε Παντελή, μάς όφειλετε μία βάρκα, και να μάς την αγοράσατε.

— Τι είπες, τρελλοκορίτσο; Άκόμα έχεις το θράσος να λες γιζ βάρκες;

— Βεδιόττατα' μάς είπατε χθές:

«Άμα με κάνετε και περπατήσω επάνω στον άερα, τότε θά σας πάρω βάρκα!» — Έτσι δέν μας είπατε;

— Ναι! και ύστερα;

— Ύστερα:... βλέπετε, γύρω-γύρω στους τροχοίς του ποδηλάτου είνε δύο καουτσούκ φουσκώματα. Σίφτετε τί έχουν μέσα;

— Για κευτο-Φελλάγο με παίρνετε, κορίτσια μου; Έχουν άερα!

— Καλά που το λέτε. Λοιπόν, θεϊε Παντελή, μία ώρα σωστή σας έκάρκαμε και έπερπατούσατε επάνω στον άερα. Μπορείτε τώρα να παραθήτε τον λόγον σας; Θέλομε τή βάρκα μας, και να είνε ώραϊα!

Ο θεϊος Παντελής έμεινε... σαν άγαλμα.

Ο Άνδρέας ήτο δακρυζόμενος από τα πολλά γέλια.

Σκαρφαλωμένος επάνω στο ποδήλατο... (Σελ. 181, στήλ. α.)

Γ΄.

Έπειτα από μίαν εβδομάδα, ή ξανθή Φρόσω και ή μελαχροινή Άννα έγυμνάζοντο εις την κωπηλασίαν μέσα εις την κομφοτάτην βαρκούλαν, την όποιαν αγοράσεν ο θεϊος Παντελής από τον καλλίτερον λεμβουργόν του Πειραιώς, και ή όποια έσχίζε, γοργή σαν κύκνος, τα ήσυχά νερά τής φαληρικῆς παραλίας. Άλλά δέν διασκεδάζαν μόνες. Άφού έμαθαν τον θεϊόν των πως να κρατῇ το τιμόνι του ποδηλάτου, εις την ξηράν, αι πονηρές άνεφίδες τών έκμαν τώρα καπετάνιος, και τον έμάθαιναν πως να κυβερνά την βαρκούλαν με το τιμόνι, εις την θάλασσαν...

ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΤΟ ΩΡΟΛΟΓΙ ΠΟΥ ΜΑΛΛΟΝΕΙ

Την ώρα του δειλινού, που όλα τα αντικείμενα σιωπάζουν, και όμως εξακολουθούν να λέγουν τόσα και τόσα πράγματα δι' όσους τα έννοούν, μερικά κορίτσια είχαν μαζευθή εις ένα κομψό σαλονάκι κομψό, μάλιστα, αλλά με την παλαιάν κομψότητα της εποχής εκείνης που ήσαν εις χρήση τα στερέα και επιβλητικά και μεγαλοπρεπή επίπλα, —τόσον μεγαλοπρεπή όσον είνε ακόμη εις τα παλαιά μοναστήρια και τους άρχοντικούς πύργους...

είκαιον. Το παλαιό ωρολόγι μιλούσε κ' έμάλλωνε, και ή φωνή του ήκούετο κ' ακρόαθη από μέσα από τα χεράκια που έφραζαν τ' αútακια. — Τίκ-τάκ! έλεγε. Τίκ-τάκ! σάς στενοχωρώ, έ! ώρτά μου κορίτσια; σάς έγινα ένοχλητικό, μα δεν υπάρχει θεσπέια! Φράζετε, έσο θέλετε, τ' αútια σας, δεν θά μ' όμορφαίστε να μ' έμποδίστε να σας λέγω τί σκέπτομαι δι' τον εαυτό μου και δι' σας. Σκέπτομαι ότι το δικό μου τίκ-τάκ χρησιμεύει δι' να ύπανθ μήχη εις τας ψυχάς των ανθρώπων το καθήκον των' τούς έδοποιεί ότι περιθ' ο καιρός, και άλλόμονον εις εκείνον που τον χάνει με την όκηνηρίαν, με την άνοήτον και κακόβουλον φλυαρίαν, όπως έστε. Τίκ-τάκ! τίκ-τάκ! Έβνε καλλίτερο το μονότονο τραγουδί μου, παρά ή ποικιλία της κουδέντης σας, που γίνεται μόνον και μόνον δι' να κακολογήτε τες φιληνάδες σας, και, ακόμη χειρότερα, τους διδασκάλους σας και τους μεγαλύτερους σας, οι όποιοι σάς οδηγούν εις τον καλον δρόμον. Τίκ-τάκ!...

γόλην Τάξιν, συναγωνιζόμενες με άνωτέρους των. Ως συμπέρασμα των άνωτέρων παρατηρήσεων, αι έξής συμβουλαί: Μην άντιγράφετε. Μην κακογράφετε. Μην παραλείπετε τας λύσεις των Άσκήσεων σας. Μην λησμονήτε την ήλικίαν σας. ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ [Έκ των δύο άριθμών, οι όποιοι συνοδεύουν έκαστον όνομα, ο πρώτος σημαίνει το ποσόν των άπλών έγκριτίσεων και δημοσιευσίμων Άσκήσεων, ο δε δεύτερος πόσαι εκ των Άσκήσεων τούτων ήταν ιδιαιτερώς ώφαιται. Το άθροισμα δύο άριθμών όρίζει την θέση του διαγωνιζόμενου. Άν οι άριθμοί δύο διαγωνιζόμενων ίδιον το ίδιο άθροισμα. (π: χ: 15+7 και 13+9 = 22) προηγείται ο ήζων τον δεύτερον άριθμόν μεγαλύτερον (13+9). — Ο τρίτος άριθμός είνε ο των Εύρημων. Η δημοσίευσις των έγκριτίσεων Άσκήσεων ή όποιά ήρχισεν ήση από της Έκτουαρίου, θά εξακολουθήσῃ μέχρι τέλους της Δ' Βεβαμτίας, και εκ των δημοσιευσίμων Άσκήσεων θά δημοσιευθούν όσαι χρεαστέον. Είς τα προσεχές φύλλον θά προκηρυχθή νέα Διαγωνισμός δι' τας Άσκήσεις της Β' Έξαμηνίας.]

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (18 ετών και άνω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Έλένη Κ. Σκλάβου, 15+10 [13Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πατριώτην, 15+9 [12Ε]. — Απάγονος του Νέστορος, 15+8 [12Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Φλογέρα Άκτις του Σουλίου, 15+7 [11Ε]. — Δημήτριος Ε. Κοκκαλής, 15+7 [11Ε]. — Δο-Ρε-Με, 1+47 [11Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ: Κίτρινο Ντόμινο, 11+9 [10Ε]. — Ζααπίς, 12+8 [10Ε]. — Φιλόπατρις Άάς, 13+7 [10Ε]. — Κροταλός, 15+5 [10Ε]. — Άσπρο Πονιλάκι, 14+4 [9Ε]. — Δίχραμος Φούκια, 13+4 [9Ε]. — Έλληνοπάσις, 14+3 [9Ε]. — Παργασού Παρών, 12+4 [8Ε]. — Άθήνα Καρδιά, 13+3 [8Ε]. — Βιολέττα του Χελμού, 13+3 [8Ε]. — Άδης του Κάμπου, 10+5 [7Ε]. — Ασοχάρτον, 9+5 [7Ε]. — Ταπεινό Γίασμι, 11+3 [7Ε]. — Εομότην Τ. Α. Τολιπούλου, 12+2 [7Ε]. — Γεώργιος Σ Παλιός, 12+2 [7Ε]. — Έλλην Ά. Βλητής, 9+4 [7Ε]. — Μυστηριώδης Φύσις, 9+4 [7Ε]. — Μενέλις, 10+2 [6Ε].

ΕΤΟΙΜΟΣ ΜΝΗΙΑ: Μαύρος Άστέρς, 9+2 [6Ε]. — Νιαγάρας, 8+2 [5Ε]. — Έρυθρόν Ρόδον, 9+1 [5Ε]. — Νεαρός. Ήθοποιός, 7+2 [5Ε]. — Γαμβέττας, 5+2 [4Ε]. — Ζο-Ζό, 6+1 [4Ε].

ΜΕΣΙΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12 έως 15 ετών.)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Αίθη, 15+11 [13Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Άστέρς της Έρημους, 15+9 [12Ε]. — Μαγευτικόν Άσος, 15+3 [12Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πέθηκος του Βορνήλου, 15+7 [11Ε]. — Ηλεκτρικός Σαιρινός, 14+7 [11Ε]. — Τριπέλορος, 15+6 [11Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ: + Δαίμαρος Ποντικί, 15+5 [10Ε]. — Ποίησις της Έπταλόρου, 15+5 [10Ε]. — Μακρολαίμη, 14+5 [10Ε]. — Γάτος της Ανατολής, 14+5 [10Ε]. — Άνεμόν του Βασιλέως, 15+4 [10Ε]. — Μεγαλοπρεπής Φύσις, 12+6 [9Ε]. — Γρανικός, 14+4 [9Ε]. — Δωδώνη, 15+3 [9Ε]. — Μεσαλογιτάκι, 12+3 [9Ε]. — Άδων της Λατοριανίας, 12+5 [9Ε]. — Ναυαροδόνορος, 13+4 [9Ε]. — Άλκυονίς, 13+4 [9Ε]. — Σπίδος, 14+3 [9Ε]. — Μακρ' Γιάλιός, 12+4 [8Ε]. — Κράβος, 13+3 [8Ε]. — Κορθαίολος Έκτωρ, 14+2 [8Ε]. — Μικρά Άνθοκύμος, 14+2 [8Ε]. — Φρόνιμος, 11+4 [8Ε]. — Όλυμ-

πος. 12+3 [8Ε]. — Προή του Ζεφύρου, 12+2 [7Ε]. — Δουλοδύ της Καρδιάς, 10+3 [7Ε]. — Γλυκεία Ματιά, 10+3 [7Ε]. — Ροδόχρως Βιολέτα, 11+2 [7Ε]. ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΗΙΑ: Άπόστης του Πηλίου, 9+2 [6Ε]. — Ζίνα, 7+3 [5Ε]. — Σερύγγια, 9+1 [5Ε]. — Κοίση Κορασίς, 8+1 [5Ε]. — Άλοός, 7+2 [5Ε]. — Υψηλότες Άστέρς, 7+2 [5Ε]. ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 ετών κα κάτω) ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δημήτριος Β. Παλαμιόης, 15+7 [11Ε]. ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ζωόλιγ, 14+6 [10Ε]. — Κόκκινον Κρίνον, 14+5 [10Ε]. ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Χειμωνιάτικος Ήλιος, 14+4 [9Ε]. — Ένδοξον Μεσαλόγγιον, 15+3 [9Ε]. — Ην-Χό, 11+5 [8Ε]. ΕΠΑΙΝΟΣ: Βρύχων, 13+3 [8Ε]. — Άρ-γοναυτική Έκστρατεία, 12+4 [8Ε]. Άγιος Ζερβός, 14+2 [8Ε]. — Άστρον Αί-θρας Νεκρός, 11+4 [8Ε]. — Κάπο νε Ή-Οπρία, 13+2 [8Ε]. — Κροδός Έρως, 13+2 [8Ε]. — Φαληρική Άδρα, 10+4 [7Ε]. ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΗΙΑ: Λαρούμενη Καρδούλα, 7+2 [5Ε]. — Μεγάλη Άστέρς, 5 [2Ε]

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Γεωργάκης και ο Κωστάκης, σκέπτοντες εις τον κήπον, ανακαλύπτουν ρίζας δένδρου. Γεωργάκης: — Ποιάς έίρει τίνος δένδρου νά είνε αυτές αι ρίζες. Κωστάκης: — Μπα! έρκολόνατο: Νά κου- νήσωμε τες ρίζες, και όποιο δένδρο κουνήθῃ, εκείνου του δένδρου θά είνε. Βοράκη ίνω τις Ποντικίος Αίας — Πώς σε λένε κερτάκι μου; έρωτῃ ένας κέρκις την τριτη Άντικον. — Παπαζημηλίου Άντικα; άπήτησε. — Τόν Γεωργάκη; — Παπαζημηλίου Γεώλιγ. — Άμὲ τον Μπαμπά; — Παπαζημηλίου Πατίλα!

ΑΔΕΛΦΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΠΑΡΑΚΑΛΩ να μη το ελλάθετε ως κο- λακίον, όταν σας είνω ότι μετά μεγίστης εύ- χαριστήσεως, μετά λαμκρτίας μάλλον πνευμα- τικής, διετέρχμαι τα φυλλάδια της αγαπητής Διαπλάσεως μέχρι των τελευταίων γραμμών, χωρίς να γωρίζω πών πρόπε: να θαυμάσω περισσότερον... Φαντάζεσθε ποίος μου τα γράφι αυτά; Ένας νέος μου φίλος... Ιατρός! Ο όποιος μάλιστα έπηρε και ψευδώνυμον δι' να μας γράψῃ λαμπρότατον, διαν άσχελάι του του το επιτρέπον; Και τώρα... που πρέπει να κρυφθών όσοι νομίζουν ότι ή Διαπλα- σή είνε μόνον δι' τα μικρά παιδικά; Δοιπόν, πώς πηγαίνει το ξεσπάθωμα; Έλά- θαιε τας Άγγελίας; έδαθάσαιε την προκήυειν; εΐδατε τα νέα και σπουδαία; — Καλέ τι λέγω; Είμαι βεβαία ότι άρχισατε άμέσως: τός ενεργείας σας και ότι πολύ γρήγορα, πριν τυ- πωθῇ καν αυτό το φύλλον, θά ήγω τα πρώτα αποτελέσματα. Και έπειτα συνεχίει!

Καλέ τι κινώνα; Η Βασίλισσα των Κο- μάτων, λέγει, έσπρωξέ την Ήλιακην Άκτινα και την Έρριψι, λέγει, έπάνω εις ένα γέροντα ο όποιος, λέγει, έπεσε κάτω... Έβνε άλλθεια; Άν είνε άλλθεια, θά το έκαμαν θέβαια κατά λάθος, και πολύ θά μετεόνησαν δι' την άπρί- σεκτον ζωηρόν γρά τον. Πώς είνε δυνατόν να διακριθών εις τόσας οι συνδρομηταί, Έθραγικῆ Μόρμηξ; Δι' να εΐδθεται το φύλλον δωδεκαεσίτιον, δεν εΐμπο- ρε να γίνῃ τίποτε άλλο, παρά ναΐδθῃ ανα- λόγως ή συνδρομή. Το δέγονται: τὰ 2/3 τουλάχιστον των φίλων μου; Ίδου το ζήτημα. Εΐμειθα συμπνοαι, Μαύρος Άστέρς: Έχετε το δικαίωμα να στείλητε την φωτογραφίαν του βραβευ- μένων του Γ' Διαγωνισμοΰ, διότι ενεργήσας τρεΐς συνδρομηταί, και έχι δύο, όπως κατά λάθος σου έσημειώθῃ. — Έπί τη εύχαρίη ταύτη υπαυθυμώ και εις τους λοιπούς βραβευ- θέντας να μην άμελήσων να στείλουν έγκαιρώ: τας φωτογραφίας των. Νηστή Ρομυράλα [ΕΕ] δι' την ώριστάτην έπιστολήν. Βεβαίως και συ εΐμπορίτε να μι- μηθῆτε την Μυροδόκον Χαραυγήν και να έπι- σκεφθῆτε το καλοκαίρι τας Άθήνας και τον Πε- ραιά, όπου άραύως θά γνωρισθῆ: με πλήθος συνδρομητών. Και είνε τούτοι μεγάλη εύχαρί- στησις ή εκ του πλησίον γωμάρια εκείνων, τους όποίους κάναίε κανείς μόνον μακρθέον. Ίδου και ο Βασιμάρταδος Ζεύς [Ε], ο όποιος αθεωρεΐ τον εαυτόν του πάρα πολύ εύ- τυχή, διότι εΐνα μέλος τούαυτης οικογενείας, της όποιας πάντα τα μέλη διατελόνυ υπό την σκέπη της αγαθης μητέρος των Διαπλάσεως και γωρίζονται δι' της άμοιβαίας αγάπης! Και πόσα άλλα ωραία μαθ' γράφε παρακάτω! Συγχέρω τους βραβευθέντας εις τόν Διαγω- νισμόν των Άσκήσεων. Βλέπετε ότι ο νέος θά προκηρυχθῃ εις το προσεχές. Ήπειθῃ όμως οι όροι μένονυ οι ίδιοι, όσοι έχετε Άσκήσεις έ- τοίμους εΐμπορίτε να τας στείλατε άμέσως ή τουλάχιστον να τας έτοιμάσετε από τώρα, δι' να τας ήγω έκαίρω. Σημειώσατε, ότι εις το πρόστον φύλλον του Ίουλιου άρχίω να δη- μοσιεύω από τας νέας Συλλογάς. Ίδιαίτερος χαριτωμένη είνε σημερον ή Άσπίς της Άθηνάς [ΕΕ]. Μού διηγείται τα της πρώτης της γωμάριας μαζί μου, — ή ό- ποία είνε δι' της Σαχάρας της Έρημους, — και έπειτα τῆς γωμάριας της με την Μυροδόκον Χαραυγήν. Και λαμβάνει άφορμήν, να μου εΐπῃ πάλιν πόσα μου όφείλει, — μολο- θει κ' έγω όφείλω πολλά εις την Άσπίδα της Άθηνάς, διότι είνε εκ των δραστηριωτέρων φίλων μου. Και ή έπιστολή του Ταπεινού Γίασμιού [ΕΕ] δέν πηγαίνει παρακάτω. Σχολιάζει τα αποτελέσματα του Γ' Διαγωνισμοΰ Σεστα- θμάτος, εύρίσκει ότι μάς έδωσε 50 συνδρο- μητάς παραπάνω από τον Β', και εκ της προ- όδου αυτής συμπεραίνει τα άριστα περί του μέλλοντος του Σεσταθμάτος. Άκριβώς, Κόκκινον Κρίνον [ΕΕΕ] ή Ά- λεξάνδρεια κατιχει την αϋτήν θέσιν του Β'ό- λου μεταξύ των πόντων του Έβητερικου. Είς το Έβητερικόν, τους περισσότερους συνδρομη- τας άρθμει ή Κωνσταντινούπολις; έπειτα άμι- σως έρχεται ή Άλεξάνδρεια; όπως εις το Έσω- τερικόν, τους περισσότερους αι Άθήναι, και έ- πειτα ο Λώλος. Εΐσαι λοιπόν εύχαριστήμενος από τας δύο σου πατρίδας; Έν τούτοις ο Μενέλις [Ε] μού γράφει σή- μερον ότι τα πράγματα θά μεταβληθών: Οί έν Βόιω φίλοι μου είνε άπορασιαμένοι ναΐδθων την εκεί κουλτορίαν όσον, ώστε να ύπερθῇ και την των Άθηνών! Νά ιδούμε...

Έχω δι' να ιδώ. Και σ' έρωτώ: να το πιστεύσω; Βεβαίωςτα, Χειμωνιάτικη Ήλις, άν εΐμ- προή κανείς να κάμῃ και Μαγικός Βίβλος, τό- σον έπιτυχούς, όσον αυτός που δημοσιεύω, ές μου τας στείλη με την Συλλογήν των Άσκή- σεων του, και άν εΐτε δημοσιεύσαιο θά τας δημοσιεύσω. Κάποτε μάλιστα δημοσιεύσω και Μαγικόν Βίβλον συνδρομητόν μου. Άπόσπασμα από την έπιστολήν της Χρτοό- κερω Έλάγου, ές αυ άποδεικνύσται πόσον τῶ ξεσπάθωμα είνε ενεργητικόν δι' τους φίλους σας, τους μη γωρίζοντας εΐσεί το περιοδικόν μας. — Όσον ο φίλος σου Απάγονος του Νέστορος ήδεν εις το Ήλοειον κ' εΐσΐτησεν εις τα παιδικά το φύλλον σου, μεταθ' τον πρώτον που έπηρεα εΐμαι κ' έγω. Δέν το έπηρεα όμωκ ούτε δι' την Ϋλην του ούτε δι' άλλο τίποτε, αλλά μόνον προς χάριν του φίλου μου Απάγονου του Νέστορος. Έβωρήσα το φύλλον σου όπως και τα άλλα περιοδικά. Τώρα όμως που εΐδιά- θασα τόσα φυλλάδια και εΐδα την Ϋλην του και έπιστάσασα όσα μας έλεγαν ο Απάγονος του Νέστορος, τον εύγωμώθῃ, διότι μ' έκα- με συνδρομητήν σου. — Τα βλέπετε; έτσι θά σας εύγωμώσω και σάς εκείνους τους όποίους θά έγγράψετε τώρα. Σ' εύχαριστώ πάρα πολύ, Ζο-Ζο [Ε], δι' την εικόνα του μακροτίου Παύλου Παπαδοπούλου, εΐτου πατρός της Διαπλάσεως, την όποιαν άν- τέγραφε από παλαιόν μου τόμον. Η όμοιότης τελεία θά την βάλω σε κορίτσια. ΕΥΣΤΑΣΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΟΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ Οί έν Άλεξάνδρεια Σύλλογος Έλληνοπάσις [10Ε] ενεγράφε πέντε άπόρους μαθητάς της της έν Άθηναις Σχολης των Θελέων. Τα θερ- μώτατα συχαρητήρια μου δι' τα ευγενή αισθή- ματα των αποτελούντων τον Σύλλογον φίλων μου. ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ ΤΩΝ ΣΥΛΛΟΓΩΝ Όσον δι' τα Εύσημα των Συλλογών, — προχθές έκαμα λάθος που σάς εΐπα ότι άνήκον εις τους Προσθέντας και κοιράζονται εις τα Προεβρία. Όχι, τα Εύσημα των Συλλογών άνήκον εις τους Συλλόγους, διότι μάς έκα- μα εκείνην την δήλωσιν, έκαθα τόσας πολ- λές και άτιμωτήτας δήγησις περί διανομής Ευσήμων, ώστε εύρήθῃ εις το άπορχόσαν και, εις την ανάγκην να ανακαλέσω την πρώτην μου άπόφασιν. Έγκρίνουσα τα ψευδώνυμά των, δε- χμαι μετά χαρής εις την Άλληλογοφίαν μου και εις τους Διαγωνισμούς μου τους νέους μου φίλους: Ψαροπούλαν (+ + εύχαριστώ δι' τα καλά ευθέσεις θά εΐπομισούσῃ το άρση- νικόν ψευδώνυμον, που έπρότεινες εις την άρ- χήν, αλλά άφού λόγος άνεϊάτητοι σ' έκαμαν να μεταβληθῇ γινώμη — τί να γίνῃ!) Όχι, άν Άκτινα (Μ. Α. Τ. αϋτό εΐλεξα, διότι μόνον αϋτό ήτο ελεύθερον) Άστέρς των Άριστων γέννων (+ + + και, κ' έγω συλλογίζμαι να εκδώσω εικονογραφημένα θελάτρια της Δια- πλάσεως, αλλά να ιδώ ποτέ θά το κατορθώσω!) Άνυπόκριτον (Ζ Ζ. Ζαϋτό ήτο το καλλίτερον) Θεοβίτην (ιδού το ψευδώνυμόν, που θέλεις, και θά είμαι εύτυχῆς να μου γράψῃς όσάκις αι ε- σχολίαι σου σου το επιτρέπον) και Σε- γεράν Έλλάδα (Π. Ν. Π. χάρτην των λύσεων έστειλα.) Μικρά Μυστικά. Αι προτάσεις, έλλιψις χώρον, αναβάλλονται δι' το προσεχές. Η Διαπλάσις άσπάζεταί τους φίλους της: Πρωτοκλήν Καλόδην (θ Άνανίας πιστεύει ότι το ίατρικόν σου θά είνε θαυμάσιον, και σε πα- ρακαλεί να του στείλῃς δάίλον!) Άγροδέτην

τοῦ Λυκαυγοῦς (οἱ περὶ ὧν ἐρωτᾷς εἶνε συνδρονήται· ἀλλ' εἰς τὰ μέρη ποῦ ἀναφέρει; δὲν ἔχω!) Ρόδου τῆς Ἀγατολῆς (συνήθως οἱ ναύαρχοι καὶ οἱ στρατηγοὶ τῶν Πεννῶν. Δουήσαν εἶνε ἀρχαῖοι «Ὑλλήνες ἢ Ρωμαῖοι» ὅταν εἶνε νεώτεροι, συνήθως τὸ σημεῖον) Διμαλάκι (ποῦ κἀκεῖ δόξατο τὸ ἀπόγνωμα κάδαται κάδα στήν πόρτα, κούτῳ σὲ γραμματικῶτικόν, καὶ τὸ ἔχει ἀνοικτόν, διὰ τὸ τοῦ ρίθων τὸ φυλλάδιον καὶ τὸ τὸ ἄρπάτῃ ἀμῶσ·) Ἀφροδίτην τῶν Μεδίκων (ἀλλήλοισιν; τὸ ἐνοεῖ; ὅτι δὲν ἔχει ἐνοεῖαν; ὅχι δὲ! εἶνε ποῦ δὲν εἰς ἐξέρει ἀκὴρ τῶσιν καλὰ τὰ γαλλικὰ) Ἀβραὶ τῆς Ἐλευθερίας (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ὄραϊον δελτάριον μὲ τὸ κρυμμένον γραμματικῶν ἐπέτυχε λαπὸν ὁ χόρος;) Ἀρτεμισίαν Κορτίου (ἔσπειλα) Νεφελώδη Ψυχῆν (ἔσπειλα ἀλλὰ τὸ ψευδώνυμον τῆς Γ. Δ. δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σοῦ το φανερώσω) Ἀφρονάτικην Ἐπιστολῆα (ἢ ὅποια μοῦ γράφει τόσα ἐθουσιῶδη καὶ δικαία διὰ τὴν φλην τῆς Μυροβόλου Χαραυγῆν) Σ. Α. Στεφανίδην (ἔλθη) Σκαλιστήρ, Ζωρλεχ [Ε] διὰ τὰς ἐντυπώσεις σου ἐκ τῶν σχολιαστικῶν ἀγώνων καὶ διὰ προκήρυξιν κ' ἔνα πρωτοκρίτων Μικρῶν διαγωνιστῶν ζωγραφικῆς) Χαριτωμένο Ἀγγελίδην (τῶντι, τὸ Μ. Μυστικὰ εἰκοροῦν νὰ σε ἀποκηρώσω, Εἰρήνην τῆν Ἀβηγαίαν [γράφε μοῦ λοιπὸν ὅταν εὐκαιρῆς, καὶ εἰπέ εἰς τὸ ἀγαπῆτον Πεπρόν νὰ μὴ βρίζεται... τώρα μάλιστα ποῦ δὲ ἔλθῃ κ' ἢ ἐποχὴ του] Θεσσαλονικίαν [τόμον ἔσπειλα ἢ μεταφραστικὴ ἔλθη] [Ε] διὰ τὰς ὄρας ἐπιστολῆς ἐνοῦ κάλλιστα τὰς ἀσχολίας σου ὡς φοιτητοῦ τῆς Νομικῆς, καὶ χαίρω πολύ, ποῦ μοιχοῦτο ποτὲ δὲν με λημονεῖς) Ἡλιακὴν Ἀκτίνα (ἔσπειλα) Δωρίδα Παθῆν (εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ ἐσπᾶδῶμα περὶ ψευδῶν ἡμῶν μοῦ ἔγραψεν ἢ ἴδια) Βασιλισσαν τῶν Κημάτων (ναί, ναί... μοῦ τὸ εἶπαν διὰ γέλας πολὺ εὐκόλα) Πλασοκοπέταν (ὄραϊον τὸ Παιδικὸν Πνεῦμα σου ἀλλὰ νὰ τὰ γράψῃς ἄλλοσε εἰς χωρίτιον χαρτί· καί... ὅχι μὲ τὴν βίαν) Νόν Μαργαρίτην [Ε] διὰ τὴν ὄραϊαν ἐπιστολήν) Περιοδικὴν Τρέλλαν (ἔλαβα τὴν καταγγέλλαν σου μετὰ τὴν τῶσιν τῶν Ἀποτελεσμάτων καὶ τώρα δὲν ἔχω καιρὸν νὰ τὴν ἐξελέγω) Πύργον τῆς Πέτρας [Ε] ἔσπειλα τῶντι ἢ ἐπισχεψίς εἰς τὸ Χαριστικῶν εἶνε πολὺ διδακτικὴ, διότι μὰς καθάναν πῶς καὶ ἀπὸ τί κατασκευάζεται τὸ χαρτί, τὸ ὅποιον τὸσον ποῦ μετὰ κεραιῶν) Νικ. Παπαδήμαν (ὄραϊον ἀλλὰ πατήριον δὲν εἶδες μάλιστα ποῦ τὸ ἀνέφερον ἐσχάτως καὶ ὁ κ. Φαίδων, εἰς τὸ τέλος τῆς ἐπιστολῆς τοῦ 17ου φυλλαδίου;) Ζαπιδά (μὲ τὰς εὐχὰς μου διὰ τὴν ἑσπῆν τῆς μαμᾶς) Μακρολαίην (ποῦ ἐφωτογραφήθη εἰς δύο σέσσας διὰ τὸ συμπέλιμα, ὥστε περὶ μίαν τὴν καλλιτέραν) Πιερόν τῆς Μελίσσης (ἔσπειλα τ' Ἀποτελέσματα προσέχω) Ναπολέοντα Πρώτον (εὐχαριστῶ πολὺ καί... τὸ κρατῶ μυστικῶν ἔσπειλα) Ἀρακαϊάδα Ἀρασίσης (βραβεῖον ἔσπειλα καὶ εἰς ἀνώτερα) Ἀργυρῶν Πανολεῖον (εὐχαριστῶ διὰ τὴν τῶσιν ἀγάπην ἢ προτάσεις σου εἰς τὸ προσχεῖ) Κυρίαρχον τῆς Θαλάσσης [Ε] μόνον εἰς τὴν στήλην τῶν Μικρῶν Ἀγγέλων δημοσιεύονται αἱ δηλώσεις τῶν Συλλόγων) Πολικὸν Ἀστέρα (εἰς τὰς ἐρωτήσεις σου ἀπάντησα ἰδιαιτέρως θαυμάσια ἀναλίσκει τὸν «Πρόαντα» καὶ ἤθελα νὰ ἐδομώσω τὴν ἐπιστολήν σου, διὰ νὰ ἔβλεπαν οἱ καὶ τὸ βιβλίον ἔχον εἶνε ὁ «Πρόα» Ζαχαρίαν Καθιδουλίον (ἔσπειλα καλὲ δὲν τοῦς ἀρίστους; ἢ κάποιον μὲ τῶν σὲ τὸ νερό) Ἐλλήνα Ὁσμάνην (βραβεῖον ἔσπειλα) Πεπρωμένον (ἔχει καλῶς ἔσπειλα) Ἰδιότροπον Νεάνιδα, Σεντεμμένο Ἐλληνοπούλο (Σῆμα ἔσπειλα) ποῦ μ' εὐχαριστῆσε τὸ ἐπισκεπτήριον μὲ τὴν φωτογραφίαν σου) Σεντεμμένο Μαύτην (εἶδες διὰ αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σου ἐνέκριν' αἰσθητῶ τὰ δέλεφρα καὶ τὰ μεγάλα καὶ τὰ μικρά ὅσον διὰ τὰ μικρά, πρέπει νὰ μου

γράφουν μίαν τῶν καὶ ἐξ μου στέλλουν ἀπὸ 1 ἑρ διὰ τὸ ψευδώνυμον) Κυρίαν Τσίγκι Τράγκα ([Ε] ὄραϊα ἢ ἐπιστολὴ σου... ἄν μου ἔγραψες συχνότερα ἢ ἄνελπιστος Χαρὰ εὐρίσκειται εἰς τὸ Δουρῆκι, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ μοῦ ἔγραψε σὴ μετὰ ἄλλας λέξεις) Πιθηρον τοῦ Θορῆου ([Ε] τὸ νὰ σου εἶπω! αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν βιδόνται καὶ δὲν ἔπραξε νὰ το δώσῃ βιβλίον ἢ τὸ νὰ το διαδῶχ μὲ τὴν ψυχὴν σου;) Γαῖου-ράγκωδον, κ.λ. κ.λ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 22 Μαΐου θύλακίτην εἰς τὸ προσχεῖ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεχταὶ μέχρι τῆς 6 Ἰουλίου
Ὁ χάρτης κὴν λίσταν, καὶ τοῦ ὁποῖου δεῖν νὰ γράψωις τὰς λύσεις τῶν αἰ διαγωνιζόμενων, πωλίτας ἐν τῷ Γραφεῖῳ παρ' εἰς φακίλους, ἐν ἐκαστῷ περιεῖσι 20 φύλλα καὶ τεμάχια φρ. 1.

240. Δεξιγρίφος.

Μίαν πρόθεσιν καὶ πόλιν γερμανικὴν ἐπῆρα, τὰ ἔνωσα ἀνοπότως, πλὴν ὡ κακὴ μου μοῖρα! Με πλάκωσον ἀρρώστεια, μὴ με ρωτᾷς ποῖα, Τὶ νὰ σε λέγω ὥρα — δὲν ἔχω θεραπεία!

241. Δεξιγρίφος.

Στὴν ἀρχὴν καὶ ἐπὶ τὸ τέλος ἀνέμου Δύο γράμματα, λῦτα, ἄν βάλῃς, Πόλιν νόμην δὲ κάμῃς, εἰπέ μου.

242. Μεταγραμματισμός.

Ρωτᾷς τί εἶμαι; Κόρημα, μὰ δὲν σου λέγω [ποιόν.] Ἄλλαξ μόνον ἄν μπορῆ; τὸ μέσον μου στοιχεῖον Κι' ἀρέσας, ὡ τοῦ βουκατος! ἰδοῦ μ' ἐνώπιόν σου... Αὐτὸ, καλὲ, σοῦ ἔρχετο ποτὲ σὺν ἀσχεσίαν σου;

243. Δημῶδες Ἀινίγμα.

Τίποτα δὲν ἔχασε, — Μὰ χάμου τί ζητεῖς; Ἄρρωστος δὲν φαίνεται, — Μὰ γιατί βογγαίς;

244. Μωσαϊκόν.

Ὁ φονεὺς, ὁ λαποδότης, ὁ ληστὴς, ὁ πειρατής, Ὁ αἰθέρις, ὁ κενωθὴς καὶ κ' αὐτὸς ὁ ἐμ- [προσχη.] Ἀπὸ ἕνα γράμμα εἶδον κ' ἰμρανίκα, εὐδὲς, Ἄρχηγῶ: τίς ἐὼν βερβέρων, σκληρὸς, ἀγρὸς, [τραχύν.]

245. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 7 8 = Ἀργολυτῆς.
2 1 3 1 2 6 7 8 = Συγγραφεὺς.
3 5 4 7 6 5 2 = Δέδρον.
4 5 6 5 3 2 7 8 = Ἦρωσ τῶν Τρωικῶν.
5 3 2 1 7 6 = Τροφή.
6 5 4 5 8 1 8 = Θεοδῆ.
7 1 8 7 4 2 7 8 = Ἀρχαῖος Βασιλεὺς.
8 2 3 2 4 1 8 = Νῆσος Ἑλληνικὴ.

246-248. Μεταμορφώσεις.

1. — Τὸ πῶρον διὰ 12 μεταμορφ. νὰ γίνῃ ἄσμα
2. — Ὁ ἄγγελος διὰ 10 μετ. νὰ γίνῃ δαιμόν.
3. — Ὁ κάθων διὰ 10 μετ. νὰ γίνῃ ὄρθωσ.

249. Μαγικὸν γῆμα μετ' ἀκροστιχίδος.
Τῆ ἀντάλλαξ διὰ γραμμάτων ἐκάστην τῶν κἀποθὶ λέξεων δι' ἑνὸς ῥήματος, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίσαν ἄλλας τῶσας λέξεις, ὡν τὰ δεύτερα γράμματα νὰποτελοῦν οὐσιαστικὸν παράγωγον τοῦ ῥήματος:
Σχολή, ἴασις, εὐγενής, οἴος, πόντος.

250. Τριπλῆ Μεσοστιχίς.

Τὰ τρία μεσαία γράμματα κὴν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν τὰ πρῶτα διάσημον Ρωμῶν, τὰ δεύτερα ἀρχαίαν πόλιν, τὰ τρίτα θεὸν τῶν Ἰνδῶν:
1, Ἀρχαία βασιλεύς. 2, Πόλις τῆς Γαλλίας

3, Μυθεῖος βασιλεὺς. 4, Τὰ εἶδει ἢ Διήπασις 5, Ἀρχαῖος βασιλεὺς. 6, Ἀρχαῖος ζωγράφος.

251. Ἐξῆρος παραστατικὸς.
Μαθητῆ: τοῦ Σωκράτους — Ἀντινομία προσωπική — Ἐπιφώνημα — Θεός ἀρχαῖος — Σύνδεσμος δικαστικὸς — Ἀπαρέμφατος — Ἐπίρρημα ὄρου — Ἄρθρον κατ' αἰτιατικὴν.

[Πᾶσαι αἱ ἀνωτέρω ἀπαντήσεις ἔλαβον ἐκ τῆς βοο-βιβλιοθήκης σπουδῆς τῆς ΕΛΕΥΘΕΡΙΩΣ Κ. ΣΚΑΛΟΥ].

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 13-14.

- 142. Ἀντιόχεια (ἀντί, ἔτι, ἄ.) — 143. Ἀκαστος. Ἀσκατός. — 144. Ρένος.
- 145. Γ (Ἐρβασία...)
Π Α Σ (Φιλαρεθία Σ' Ἀπατέλεσμα...)
Γ Δ Δ Ο Σ (Φανερὸν Δ' Ο Δ' Ἄγιος...)
Σ Ο Σ (Θάξωσ...)
Σ (Σαυτὸν...)
- 146 — 149. Διὰ τῶν MN: μένῃμα, ἀμῆ-μων, μῆμελον μῆμη. — 150. ΠΗΛΙΟΝ (ἄΠῶ, ἄΠῶ, Βόλος, Ἀνίβας, Μύκθονος, νίΝος.) — 151. Μὴ ψεύδου ἀλλ' ἀλῆθευ. — 152. Αἱ μεγάλα πόλεις εἶνε πολυπόδοι. (Ἐ μέγαλ - ἐπ' ὀλ εἰς; ἦν - ἐπ' ὀλ Ι - ἔξ ὀδοί.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις ληπτα 20, διὰ δὲ τοῦς συνδρομαίς μας λεπτὰ 5 μόνον Ἐλάγιμος ἔσος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ἀλιγυτεροι τῶν 10 πληροῦνται ὡς ἐξ ἡσαν 10 λέξεις.]

Εἰς τὴν ἐλλοῦσαν καὶ ἀπελοῦσαν ἐκ Βόλου Μυροβόλου Χαραυγῆν εὐχόμεθα ταχέϊαν καὶ καλὴν ἀνάστασιν. — Ἀρχὴς Παθῆντος καὶ Βασιλισσα τῶν Κυμάτων. (Δ. 68)

Γενόμενον νέων ἀρχαιοποιῶν τοῦ ἐν Ἀλεξανδρεία Συλλόγου ὁ Ἑλληνοποιεὺς ἐξελέγησαν: Πρόεδρος Κρίστων Κρίων, Ἀντιπρόεδρος Γεωργίου Γραμματικῶς Δ. Β. Βαλομήνης, Ταμίας Αἰγυπτιακῆς Μοῦσας, Σύμβουλοι Ἀνυπόκριτος καὶ Νικολ. Ζελοῦνης. — Μηχανία συνδρομῆ: ἐν Αἰγύπτῳ γρ. 2, ἐν Ἑλλάδι λεπτὰ 40, ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ ἐπληθ. 40. — Ὁ Σύλλογος ζητεῖ ἀντιπροσώπων: οἱ βουλομένοι ἀποσυστήθησαν ὡς ἑξῆς: Mr Georges Anagnostou. Alexandrie (Egypte). (Δ. 69)

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς «Προόδου» εὐχαριστῆ τὴν Μυροβόλου Χαραυγῆν διὰ τὴν ἐπιθυμίαν ἢν ἔδειξε ὅπως το γρωφῶν. — Ἀρξίμεν δεὶ δεχόμεθα ὡς μέλη καὶ δεσποινίδας. — Σύλλογος ἈΠροόδου. (Δ. 70)

Ἀντάλλασσω γραμματικῶμα διαφόρων ἔθνεσιν ἡμῶν. — Γαῖουράγκωδον, ὄδας Ἀλεξάνδρου Σούτσου, 2. Ἀθήνας. (Δ. 71)

Ἐπερῶ καὶ δημοσίᾳ τὰς θερμότητας εὐχαριστίας μου εἰς τοὺς ἐν Βόλῳ συνδρομητὰς καὶ συνδρομητῆς τῆς «Διαπᾶσιως», ἰδιαιτέρως δὲ τῆ οἰκογενείᾳ Δ. Φαρμάκη, διὰ τὰ εὐγενῆ αὐτῶν αἰσθητῶματα τὰ ὅποια μοῦ ἔδειξαν κατὰ τὴν ἐν Βόλῳ ἐκασταήμερον διαμονὴν μου. — Μυροβόλος Χαραυγῆ. (Δ. 72)

Πᾶν ἀντάλλαξ δελταρίων ἔνεκεν ἀναχωρήσεως μου. — Κωνσταντῆνος Σημάδα, Ἀθήνας. (Δ. 73)

Συγγράφω τὸν Ταμίαν τῆς «Προόδου» Ζδ. Ζδ διὰ τὰς ἐνεργείας του. — Με. ε. Λιζ. (Δ. 74)

Ἀντάλλασσω ταχυδρομικὰ δελτάρια παντὸς κράτους τοποθεσίας μόνον. — Stavros J. Charalambides, Poste restante; Caïre, Egypte. (Δ. 75)